

Стана вона й в житті, якою бачимо її в цю мить. — життєрадісна, привітна, Валентина ЧЕРНЯК (на знімку) працює шліфувальною цеху № 8 Світловодського комбінату твердих сплавів і тугоплавких металів імені Леніна. Помітна за кожною роботою — і як заступник секретаря цехової комсомольської організації, і як виробничниця. Здаючи тільки високоякісну продукцію, щоразу планові задання перевищує на 8—12 процентів.

Фото В. СТРИГУНА.

М. Світловодськ.

РЯДОК У РАПОРТ

Наші добрі традиції

Працювати згідно з нашою колективною метою. Бо це стало одразу помітно. Така вже традиція складалась — працювати понад план, щомісяця завдання товарообороту виконувати на день-два раніше.

Ось і нинішнього року комсомольсько-молодіжний колектив імені XIX з'їзду ВЛКСМ магазину № 10 Кіровоградського міського об'єднання «Промтовари» позавчора виконав річний план товарообороту. В цей же день комсомольці рапортували й про завершення п'ятирічки.

Добивається високіх успіхів нам допомагає згуртованість у колективі, відповідальність усіх і кожного зокрема за виробничі результати дня. Новачки, які приходять у колектив, з перших трудових кроків відчувають допомогу старших колег. Досвідом з молодими охоче діляться заступник завідувача магазином Р. С. Кухта, завідувач відділом «Три-

котаж» В. Д. Курайнова та інші. Лише минулого року за прикладом нашого магазину стали випускати кіровоградських професійно-технічного торговельного училища Тетяна Стулаченко й технікуму радянської торгівлі Валентина Журавська, а сьогодні їх називають кращими серед кращих.

Готуючись підно зустріти XXVII з'їзд партії, колектив взяв підвиги соціалістичні зобов'язання: план товарообороту перших двох місяців XII п'ятирічки виконати до дня відкриття роботи з'їзду. Гроші, зароблені в перший день роботи партійного форуму, комсомольці й молоді перерахують на благоустрій міста Кіровограда. Взагалі, перераховувати гроші у Фонд миру, п'ятирічки, молодіжного фестивалю, на благоустрій рідного міста це також одна з наших добрих традицій.

В. КОСТЕНКО, керівник комсомольсько-молодіжного колективу імені XIX з'їзду ВЛКСМ магазину № 10 міського об'єднання «Промтовари».

— Ось ви говорите «РАПО!». Для дбайливих же господарів РАПО — до цього часу, принаймні — поганий помічник. І начебто не бездіяльний, працює апарат. Але часто-густо він диктує керівникам і спеціалістам господарств, «як треба робити», зрозуміло, не відповідаючи за свої рекомендації. Думаю, такий стиль роботи породжує утриманство. І спеціалісти на місцях не думають, не шукають шляхів поліпшення організації виробництва. Таким чином, гаситься ініціатива, нівелюється, якщо хочете, людський фактор, про-

відведено під багаторічні трави. Для ясності скажу, що це набагато вигідніше, ніж вирощувати ту ж пшеницю: центнер трав у багаторічній культурі дає до двох разів дорожчий центнер пшениці. Ось так і вийшло, що рентабельність нашого господарства складає 34 проценти, а в цього відстаючого — за 50. За 50! І це в тих, хто не виконує переважну більшість наміток. Дивина, та й годі!

Лазівку для подібних господарників треба зачинити. Необхідно доводити плани виробництва і реалізації

скільки треба для виконання плану. Не дуже охоче, а то й зовсім не дають, коли треба виконувати надпланові роботи. А де ж стимул для перевиконання плану!

Бачте, я зверхлімітне пальне називаю стимулом. А воно дійсно потрібно і не тільки, скажімо, для тракторів чи комбайнів. Зараз, прибіром, почалася зима, а ми ще не повністю вирішили питання з дизпаливом, яке використовуємо для опалення дитсадка, свиноферми...

вологості зерна. Говорив про це на всіх рівнях, але...

КОР: До речі, один з керівників господарства вашого району розповів мені такий випадок. Здали вони на молокозавод добовий надій господарства при жирності 3,75. Саме такою цифрою оцінили якість продукції працівники молокозаводу, хоча молоко було жирнішим: це показали контрольні заміри. На другий день було здано стільки ж молока, але тепер жирність була оцінена молокозаводом у 3,84. Ця різниця майже в одну десятину дала господарству додатково плюс 1000 кілограмів молока. Керівник господарства давав абсолютні гарантії, що обидва дні моло-

РАПО: ДОСВІД, ПРОБЛЕМИ, ПОШУКИ

Подивимось від землі

значимість якого зараз багато говорять.

За рік ми отримуюмо кілька сотень вказівок, порад, розпоряджень з району. Щоб їх обмірковувати, треба щонайменше 30 годин на добу. Прикинув я недавно: паперова «заметіль» не зменшилась. Навпаки, стає потужнішою...

КОР: Повинна бути суворі планова система. Це аксіома. Але часто доводиться чути нарікання — в основному від керівників господарств — відповідних нормативів для планування не розроблено. Ведеться воно «від досвітуного рілля».

В. В. БАБЕНКО: Ой, не кажіть! Планування «від досвітуного» породжує, м'яко кажучи, дармоїдів. Дійсно, чи з'явиться бажання у керівництва відстаючого господарства шукати шляхи зниження витрат на продукцію, якщо йому виділяються дотації, доводять низькі планові показники?

Ми постійно перевиконуємо плани по вирощуванню буряка. Цього року, наприклад, 292 центнери з гектара — план, 425 — факт. На десять центнерів зібрали більше і кукурудзи в зерні з гектара. І досі не розумію, чим керувався РАПО, коли довели нам цифру продажу державі пшениці. Для того, щоб його виконати, нам треба було зібрати її щонайменше по 40 центнерів з гектара. Ми, звичайно, робили все, аби за існуючих умов і методів праці взяти максимум від землі, але добились тільки 32-центнерної врожайності — результату, який на фоні району виглядає зовсім непогано. Прикро, що це єдиний з десяти основних планових показників, якого ми не змогли виконати.

А ось в одному з колгоспів нашого району плани по показниках в основному не виконуються. А господарство рентабельне! Справа в тому, що цьому колгоспу в структурі земельних угідь значний процент

РОЗМОВА не класлась. В. В. Бабенко, голова відомого в області колгоспу «Росія» Новоукраїнського району був явно не настроений на бесіду. Його можна зрозуміти: механізатори після нелегких збиравальних робіт з головою поринули в ремонтні роботи — ото ж треба перевірити, як справи з ремонтом в усіх чотирьох тракторних бригадах. А нащо? І вони не такі, як хотілося б.

Розповідаючи про турботи сьогодення, Василь Васильович поступово проводив паралель, шукав зв'язок між проблемами господарства і діяльністю ради РАПО. І розмова зав'язалась!...

сільгосппродукції для кожного господарства у розрахунок на 100 гектарів орної землі. Ця пропозиція не знаходить підтримки в районі, бо, бачте, в нас три спецгоспи. Думаю, при уважному вивченні проблеми можна вирішити...

КОР: Що ви скажете про основні фонди? Як вони впливають на економіку господарства?

В. В. БАБЕНКО: Радую, що вони постійно зростають. Але засмучує зростання вартості, зокрема, машин. Безперечно, свої 20 тисяч карбованців КамАЗ, наприклад, виправдовує — у цьому я переконався на досвіді нашого господарства. А, приміром, комбайн «Нива»? По своїй продуктивності він відверто кажучи, ненабагато різниться від свого попередника — СК-4. А коштує в чотири рази дорожче! Є підстави боятися і за «Дон», поява якого викликала суперечливі думки: чи не зросте значно його вартість без особливо помітного зростання виробітку?

Є підстави боятися не просто за високу ціну, а за собівартість виробленої продукції, яка може значно зрости...
КОР: До речі, собівартість залізничних і від економічного витрачання скажімо, нафтопродуктів...
В. В. БАБЕНКО: Я обома руками за те, щоб їх економити. Але ж не вдаючись до консерватизму! Пального нам дають рівно стільки,

інша річ — економити пальне під час роботи. Тут є резерви. Про роль сумління, дбайливості механізатора говорити не буду — від нього певною мірою залежить економія. А чому тільки певною? Щоб краще зрозуміти мене, наведу реальний приклад. Механізатор чесно відпрацював півдня і зібрався пообідати. Щоб зекономити літр-другий пального, варто трактор заглушити. Але він не робить цього, бо в райсільгосптехніці не вистачає акумуляторів, без яких трактора не заведеш.

Це я кажу тільки про наше господарство. Але ж цих акумуляторів бракує багатьом! Уявіть, скільки техніки через цю просту причину «молють» вхолосту!

КОР: Василью Васильовичу, а які існують проблеми при реалізації продукції?

В. В. БАБЕНКО: О, їх чимало. Близько двадцяти заготівельних організацій у нашому районі. Це — молокозавод, овочева база, комбінат хлібопродуктів і т.ін. І всі вони з прибутками! Чому? Бо часто оцінюють якість продукції на свою користь. Відомчу користь і ніхто поки що не зміг поставити перед їхніми маніпуляціями надійний заслін.

Два роки тому я особисто «засів» махінацію на комбінаті хлібопродуктів коли там «помілилися» в оцінці

но було, ну, якщо не з абсолютно однаковою жирністю, то в усьому разі відрізнялось дуже мало...

В. В. БАБЕНКО: Бачите, які криються «резерви» поліпшення якості валової продукції! І моя думка одностайна: контроль за оцінкою якості сільгосппродукції треба покласти на державних, підпорядкованих РАПО, а не відомчих представників. Побудує думке, що це обійдеться дорого державі. Але ж не можна обхрещувати і нас!

КОР: Враховуючи специфіку нашої газети, таке запитання: скільки у вас молодих трудивників?

В. В. БАБЕНКО: 250. А всього — працездатних — 910. Як бачите, кожен третій-четвертий — молодий. Не помилюся, якщо скажу, що молодь у нас хороша, працює. І ми, керівники, повинні в першу чергу турбуватися за них, створювати необхідні умови для праці й відпочинку. В ракурсі теми, порушеної в нашій сьогоднішній розмові, скажу: вирішення питань економіки села забезпечить молодим трудивникам набагато краще господарювання...

КОР: Нині сільські трудівники живуть в очікуванні передбачуваних позитивних змін у господарюванні. Я маю на увазі постанову ЦК КПРС «Про подальше вдосконалення управління агропромисловим комплексом»...

В. В. БАБЕНКО: Що ж, постанову своєчасно. Уважно перечитав її, особливо те, що стосується діяльності РАПО. Мене хвилює одне: як швидко і правильно вона буде впроваджуватись? Кажу так відверто, бо дивлюсь з висотою накопиченого досвіду — як-не-як уже 30 років головую. І мені — та й не тільки мені — дуже хотілося б, щоб рішення цієї постанови пошвидше знайшли своє втілення на практиці.

Розмову віз А. БЕЗТАНА. Колгосп «Росія», Новоукраїнський район.

НА ЗЕКОНОМЛЕНИХ РЕСУРСАХ

ХАРКІВ, 23 листопада. (Кор. РАТАУ). На збереження сировини, палива, електроенергії другий день у цьому році працювали сьогодні колективи промислових підприємств міста. Створити необхідний задел допомогла реалізація програми «Ресурси». В ході її перевиконано со-

ціалістичні зобов'язання завершального року п'ятирічки по зниженню матеріальних і трудових затрат, що дало змогу створити запас на суму понад 17 мільйонів карбованців. Цього дня трудівники заводів підготували десятки тракторів, кондиціонерів, метасторів різних верстатів,

випустили на сотні тисяч карбованців товарів народного споживання. Ударну роботу на зекономлених ресурсах харків'яни приєднали наступному XXVII з'їзду КПРС.

Десятиденно таких результатів сприяли особисті рахунки економії, відкриті в кожному трудовому колективі. Вони були підкріплені економічними і інженерними розраху-

нками. На заводах турбінному, «Світло пастарна», «Червоної Жостень» передбачено норми витрати, впроваджено економічні профілі матеріалів. Значну модернізацію устаткування проведено у виробничих об'єднаннях тракторному, верстатобудівному, «Завод імені Малишева», «Укрелектромаш», «Дніпря»,

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТИ ДОКУМЕНТІВ ДО XXVII З'ЇЗДУ КПРС

Є Й ТАКА НЕОБХІДНІСТЬ

Триває зацікавлене обговорення проекту нової редакції Програми КПРС. Показово, що люди вносять свої пропозиції щодо змісту важливого партійного документа, виходячи з практики, відштовхуючись од виробничих, суспільних, моральних проблем, які нашою народом належить вирішувати протягом ближчих років і десятиліть. Певно, у цьому ще одне яскраве підтвердження нерозривного зв'язку теоретичних положень цього партійного документа з практикою соціалістичного творення.

Чим більше, скрупульозніше вчитуєшся в рядки проекту, тим більше перекопуєшся в життєвості завдань, які в ньому ставляться — вони підказали самим життям, виявлені на основі наукового аналізу і узагальнення фактів сучасного життя радянського суспільства.

Мене як викладача суспільних наук, людину, котрин належить виховувати

манубних спеціалістів, у тому числі й ідеологічних кадрів, особливо зацікавив і ягши розділ другої частини проекту нової редакції Програми КПРС, який називається «Ідейно-виховна робота, освіта, наука і культура». З реальних потреб суспільства виходить партия, вносячи на всенародне обговорення і такі завдання: «Преса, телебачення і радіомовлення покликані переконувати людей політичною ясністю і цілеспрямованістю, глибокою змісту, оперативністю, інформаційною насиченістю, яскравістю й доступністю своїх виступів. Партия і далі подаватиме пресі, всім засобам масової інформації та пропаганди активну підтримку і допомогу».

З необхідністю налагодження саме такої роботи засобів масової інформації не можна не погодитися. Але, враховуючи, що на іншій частині етапі розвитку преси, телебачення і радіо, далі вдосконалення методів і форм її діяльності повинно відбуватися і на основі дальшого зближення журналістської практики з науковою, зокрема, — в галузі суспільних наук, я після вищевказаних слів проекту пропоную додати такі: «...дбати про глибоку науковість передачі і публікацій, сприяти залученню науковців, особливо у галузі суспільних наук, до

ширшого співробітництва із пресою, телебаченням і радіо».

На користь цієї моєї пропозиції свідчить і неухильне зростання інтересу трудящих до знань, в тому числі і знань про суспільство, закономірностей його розвитку.

М. ЖИХАРЕВИЧ,
кандидат філософських наук, доцент кафедри наукового комунізму Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

СЕЛО ЧЕКАЄ КУЛЬТПРАЦІВНИКІВ

Весь радянський народ нині уважно вивчає проект Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на період до 2000 року. У цьому грандіозному масштабі документі проаналізовані досягнення нашої країни і намічено плани на майбутнє. Є в проекті і розділ «Соціальний розвиток, підвищення рівня життя народу», а в ньому рядки про необхідність ширшого залучення населення, і передусім молоді, до самодіяльної художньої творчості. От на цю тему й хочу висловитися.

Я рік працюю директором сільського будинку культури. Є у нас приміщення, є інструменти, є, на решті, бажано виходити на сцену, а гуртків працює аж... два — художнього читання і вокальний. Немає керівників! Проводилися концерти, глядачі були задоволені, поки був баяніст, а розрахувався він — усе погасло. Просили ми районний культурний райвиконком допомогти з кадрами. Але поки що питання не вирішено.

Якщо ж нічого робити у клубі сільській молоді, то вона часом доходить висновок, що нічого в такому разі

робити і в рідних місцях, коли десь веселіше. А виїзд молоді з села — зовсім не бажане явище для колгоспу чи радгоспу. Тому пропоную рядки розділу десятого проекту Основних напрямів, де йдеться про залучення молоді до художньої самодіяльності, доповнити такими словами: «Посилити увагу до підготовки кадрів для сільських закладів культури».

Н. ГОНЧАР,
директор Розсохатського будинку культури.

Маловисіківський район.

ЗНАПОМ'ЯЧАЙСЯ із документами, які відображають атеїстичну роботу Олександрівського райкому комсомолу, я зверну увагу на «корінці» «три-вожних сигналів», які на-правляють у первинні організації Спілки тоді, коли хтось із її членів бере участь у релігійних обрядах. Серед цих документів за період з 1981 по 1985 рік відсутні «сигнали» за 1984. Чи не значить це, що цього року атеїстичною (зокрема, індивідуальною — з комсомольцями, які брали участь у релігійних обрядах) роботою на місцях ніхто не

лічить комсомольцям, су-перечить принципам комуністичної моралі? Невже наші радянські обряди чимось поступаються перед церковними? — запитали ми.

— Не знаю, може, вони і не поступаються, — одказала Марія, — але я їх не бачила. Нам у ЗАГСі, як реєстрували своє дитя, ніхто нічого не пропонував, ніхто не говорив, що цю подію можна зробити урочистою. Видали свідоцтво і значок — та й бувайте здорові...

Валерій додав:

— Ми об'єд у бога не віримо, але, відверто кажу-

АТЕЇЗМ

...А тут «порадники» знайшлися

займався? Бо як тоді пояснити той факт, що коли за попередні роки кількість хрещень у сім'ях членів ВЛКСМ значно знизилася (в 1983 порівняно з 1982) або знизилася на одному рівні (в 1984 порівняно з 1983 роком), то вже наступного відбулося різке зростання учасників релігійних обрядів серед спільнот (як правило, це молоді батьки, котрі, послухавшись «поради» старших, дозволили похрестити своїх дітей). Лише за перше півріччя 1985 року в трьох православних церквах Олександрівського району члени ВЛКСМ похрестили дітей більше, ніж за весь 1984 рік.

чи, не надто в цих питаннях розбираємось. Та я думаю, не одні ми... Тільки ось п'ять не пригадаю, щоб там хтось говорив що-небудь на цю тему, щось роз'яснював...

Того ж вечора ми завітали до спільнот Віктора та Наталі Славицьких, які живуть у самому центрі Олександрівки; об'єд — працівники райпобудкомбінату. Застали дома одну Наталю та ще її маленьку доньку, яку з відома молодих батьків похрестили старші.

— Та я у церкві зроду не була! — заявила Н. Славицька. — І в бога теж не вірю... Але знаєте — переконали: «Так завжди робили...». Ну от і дозволили похрестити.

Давайте ще раз подумаймо над словами молоді матері. Адже вони по суті своїй повторюють сказане Валерієм та Марією Приймаками. Самі обставини хрещень теж повторюються. Знову «старші підказали», знов «ніхто не роз'яснив». Не знімаючи із самих комсомольців відповідальності за таку ідею безпринципності, все ж запитаймо самі себе: а чи могло бути у цих сім'ях святкування народження дитини іншим, якби молоді батькам все-таки дещо «підказували» не лише дідуся й бабусі, але й атеїсти, друзі по роботі, якби обрядові запропонували їм замість церковного гарний сучасний обряд на честь народини? І давайте послухаємо, що думають з цього приводу самі герої нашої розповіді.

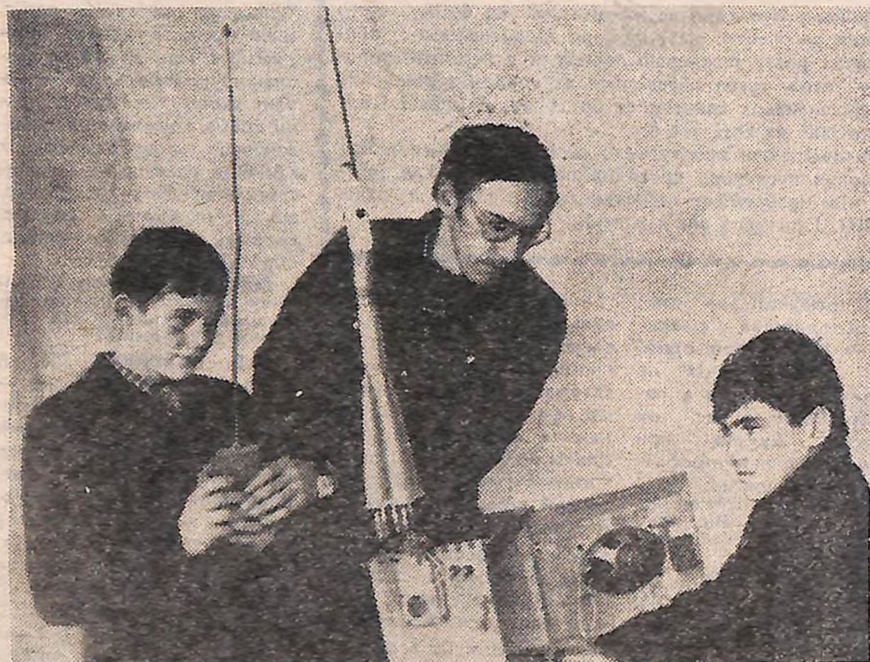
Н. СЛАВИЦЬКА:
— Відверто кажучи, я з самого початку сумнівалася, чи добре буде так чинити. Врешті, і порадились було ні з ким, крім як із батьками...

В. ПРИЙМАК:
— Помилку свою ми з Марією визнаємо. Але я думаю, що її могло б і не бути, якби така, як бачи з вами, розмова відбулася раніше, до хрещин...

Цікаво знати, що думають з цього приводу ті, хто займається атеїстичною роботою в Олександрівському районі? І що вони збираються зробити для того, аби були такі у молоді хороші порадиники атеїсти?

П. СЕЛЕЦЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Олександрівський район.

Хто з дитинства не мріє бути космонавтом? А ці ось хлопчики — конструктори космічних ракет. І сьогодні вже опанували ази цієї творчості — вони члени ракетомодельного гуртка станції юних техніків міста Долинської.

На знімку: керівник гуртка В. В. ЯКОВЕНКО з гуртківцями, учнями Долинської середньої школи № 1 Віктором КРАВЧЕНКОМ і Володимиром МУЗИКОМ біля моделі-копії «Союз».

Фото С. ФЕНЕНКА.

Біля джерел мудрості

У Маловисіківській восьмирічній школі-інтернаті проведено місячник книги під девізом «В книзі — наше життя». Відбулися цілі заходи: ранок казок, конкурс на кращого оповідача, літературний день, присвячений 90-річчю видатного російського радянського поета Сергія Есеніна, літературні вікторини тощо.

Завершився місячник святом книги. Того дня до учнів завітали заслужений учитель УРСР, директор районного історико-краєзнавчого музею Г. М. Перемішніс, представники братнього Узбекистану, студенти-практиканти Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна Нахіб Рахматов і Намозбой Саматов та інші. Мова йшла про роль книги в людському житті. Юні книголюбні влаштували парад літературних героїв. Було показано інсценізацію народних казок, творів І. Карпенка-Карого, Д. Фовізіна, А. Гайдара, О. Фадеева.

Г. ПОЗДНЯК.

Перше випробування

СЛУЖБУ
НЕСУТЬ СИНІ

Регулярно приходив у спортзал, стрілецький тир, на стадіон комсомолець Вячеслав Жабокрицький — коли вчився в Оситнязькій десятирічці, потім працював уже в колгоспі. Ного не треба було переконувати, що фізичний гарт для майбутнього воїна значить дуже багато. Вячеслав сам був громадським інструктором по спорту, мав спортивні розряди з футболу, волейболу, настільного тенісу, кульової стрільби, шаюок. Пішався він, що разом з ним у спортивних змаганнях брав участь і його батько Михайло Михайлович (колгоспний шофер) та стар-

ший брат Олег, котрий став курсантом військового училища.

І ОСЬ всім селом провели ми хлопця на військову службу. Вирушив він в дорогу з подарунками від колгоспу, з грамотою-наказом ветеранів війни, пригорщю землі, яку взяв на солдатському полі, де в роки Великої Вітчизняної грімилі жорстокі бої.

Батькам він писав: «Все в порядку. Служба йде як годиться. Проходжу курс молодого бійця. Стараюсь...».

І ось лист мені: «Як добре, що я не лінувався ходити на тренування! Хто

раніше не займався спортом, тепер просто-таки «слабак» у всіх на виду. Це ж скільки треба витримати, коли з повним спорядженням вирушаєш на марш-кидок! Деякі хлопці не витримують напруження. А я вчора здолав десятикілометрову кросову дистанцію. Важко було, але добіг. Як це радісно було! То — перемога. Моя перша перемога.

А ще грали у футбол. Головою забив три голи...

Граю в духовому оркестрі. Вже заслужив перше увільнення...».

Він радий, що подолав кросову дистанцію. І я рада за нього — Вячеслав буде хорошим воїном.

М. ШЕЗЧЕНКО,
голова первинної організації ДТСААФ колгоспу імені Фрунзе Кіровоградського району, член ЦК ДТСААФ СРСР.

«Куди дівається пальне?»

На критичний рейд під таким заголовком («МК», 16 липня ц. р.), де піддавалися критиці окремі установи і організації за незадовільне використання пального, надійшла остання відповідь від голови колгоспу «Путь Ильича» Знаменського району П. Х. ШКАФЕРА. У листі до редакції говориться:

«Факти підтвердились. Стаття «Куди дівається пальне?» обговорена на зборах колективу події автопарку. Тов. Островського попереджено. Звернуто увагу всіх лідів на бережливе і економне витрачання паливно-мастильних матеріалів. Категорично заборонено виїзд автотранспорту на ліній з несправним спідометром».

НИХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТЕ!

ПІД ДАЛЕКИМ СЕЛОМ АЛЬОШИНКА

Минають роки, але й досі не можна забути горі і страждань, які принесла війна. Нестаріюча пам'ять, біль втрат за рідними, близькими, знайомими, всіма, хто віддав своє життя за Перемогу, не згасне ніколи. Скорбота крає серця матерів, вдів, котрі одержали повідомлення: «пропав безвісти».

42 роки не знали про татині хвилини життя Павла Мусійовича Єлисаветського (уродженця села Лозуватка нашого району) його рідні: чотири брати і три сестри. І ось звістку про те, що їхній тат Павло в боях за Батьківщину загинув 4 березня 1943 року і похований з відданим військовиком почетом в селі Балдиж Дмитровського району Орловської області.

Як же вдалося через 42 роки встановити місце загибелі командира роти, лейтенанта П. М. Єлисаветського?

Це було встановлено московським журналістом-слідопитом, співробітником студії «Центрнаучфільм» Держкіно СРСР, членом Центрального штабу Всесоюзного походу молоді «Шляхами слави

батьків» С. С. Кашурком. Понад 20 років веде він нестомні пошуки героїв Великої Вітчизняної, які пропали безвісти. Ним встановлено 12 250 імен солдат, командирів, долі і біографії яких обривались три-чотири рядком: «пропав безвісти».

Пошук привів С. С. Кашурку і в наш район. Він побував у рідних П. М. Єлисаветського, в райкомі комсомолу, в музеї В. О. Суходольського, зустрівся з червоними слідопитами Онуфріївської середньої школи. Хвилююча розповідь Степана Савелійовича про пошук, що привів його в наш район.

У книзі двічі Героя Радянського Союзу П. І. Батова «В походах і боях» описані бойові дії 65-ї армії, якою він командував в боях за Сталінград, на Орловсько-Курській дузі, на інших плацдармах.

Зимовий наступ 1943 року на Центральному фронті розпочався 26 лютого. Проти 65-ї армії протистояли чотири німецькі піхотні дивізії та частини підсилення 2-ї танкової армії. Наступала і 193 стрілецька дивізія. Один з її полків йшов та-

ємно в напрямі північної околиці села Альошинка Дмитровського району Орловської області. Зима була спокійною, і рухомі підрозділи відірвалися від частини забезпечення. Відступали артилерія, обози з боеприпасами. Один з батальйонів, у складі якого, як тепер встановлено, був і наш земляк П. М. Єлисаветський, зайняв північну околицю села Альошинка. Третього березня 1943 року на світанку почався жорстокий бій, що тривав дві доби. До військ, які були в Альошинці, німці підтягнули ще невеликі сили із Дмитровська, в тому числі і 5 танків. «Заговорили» артилерійська батарея фашистів. Але радянські воїни стійко боролися за кожен метр нашої землі, посилюючи в ціль кожну кулю. Годі німці, побачивши незламність і стійкість наших бійців, поставили жорстокий ультиматум: «Якщо червоноармійці не залишать село, танками будуть роздавлені будинки разом з жителями села — жінками, дітьми, пристарілими». І коли гітлерівці приступили до виконання цього варварського задуму, наше ко-

мандування прийняло рішення відступити з села до лісу. Але там була танкова засада німців. В тридцятиградусний мороз, на відкритій місцевості на березі річки Неруси, воїни продовжували бій. Бій закінчився. Білосніжне поле було червоним від крові. За підрахунками альошинців там було поховано 125 радянських воїнів.

Через пір року село було визволене від німецько-фашистських окупантів. На місці захованих вояків альошинці насипали могили. Приходили сюди, щоб вшанувати пам'ять героїв, котрі загинули на їх очах, імена яких були невідомі. Але могила по-стійно осідала в болоті. І тоді жителі села звернулися з проханням у відповідні органи розкопати її і переховати останки воїнів. Нелегко це було зробити.

На допомогу прийшов Степан Савелійович Кашурко, який очолив штаб по розкопках могили. Кожна операція по розкопці могили і вилученню з неї останків вимагала високої професійності і, звичайно, міцного характеру. При розкопках підтвердилось,

що в могилі було поховано 125 воїнів, серед яких дві жінки, як говорять очевидці-альошинці, — лікар і санінструктор. Прах героїв було переохоронено в селі Балдиж. Але робота на цьому не закінчилась. Необхідно було встановити імена відважних і мужніх воїнів, що загинули смертю героїв у беззастовні дні 1943 року у нерівному бою з німецько-фашистськими загарбниками біля села Альошинка. І Степан Савелійович взявся за цю колітку, але таку важливу роботу. Досконалому вивченню підлягали архівні документи, а також все, що було знайдено в розкопках могили: залишки одягу, взуття воїнів, деякі їх особисті речі, листи, документи, які збереглися.

Серед речей був знайдений і грошовий атестат

лейтенанта П. М. Єлисаветського, адресований його батькам на село Лозуватку Онуфріївського району. Як правило, офіцерські атестати відправлялись їх адресатам, але оскільки Онуфріївський район на той час був окупований, то атестат лейтенант мав при собі, і він через 42 роки допоміг встановити ім'я одного із героїв, що полягли біля села Альошинка.

Не можна словами передати ту безмежну вдячність, яку висловлюють брати і сестри Єлисаветського С. С. Кашурку за розшуки рідної їм людини.

Все далі, в глибини історії відходять роки Великої Вітчизняної. Тож дорогим є кожний рядок, який знаходимо і вписуємо ми зараз в літопис слави нашого народу.

Велика пошукова робота проводиться в нашому районі червоними слідопитами, славні традиції якої є в Дерієвській, Успенській, Омелянській, Павлівській школах та інших. Багато імен встановлено слідопитами, розшукано рідних земляків-воїнів, що полягли під час визволення району. Пошуки продовжуються.

Т. АВРАМЕНКО,
другий секретар Онуфріївського райкому комсомолу.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

СОРАТНИК КОРИФЕЇВ

Д а ли ініціаторів Кіровоградської області, що земледарщина дала світові багатьох видатних діячів театральної культури. Імена їх у першу чергу представлено родиною Гобілевичів — І. Карпенком-Карим, його дружиною С. Гобілевич, братами — М. Садовським та П. Сакаганським і їх соратником по театральній справі М. Кропивницьким.

Однак є ще один видатний актор і режисер доби корифеїв, який побачив світ на нашій землі. Йдеться про Онисима Зіновійовича Суслова (справжнє прізвище Резников) — талановитого учня фундаментальних українського професійного театру. Він народився 1857 року в Єлисаветграді.

Цікава не тільки сценічна доля цієї обдарованої людини. Він брав участь у таємній революційній організації «Народна воля», керівниками якої були видатні професійні революціонери А. Желябов, О. Михайлов, С. Перовський, В. Фішер та інші. Організація діяла майже в 50 містах Росії, в тому числі і в Єлисаветграді. Це народолюбивий був убитий в 1881 році імператор Олександр II. Від хвилі жорстоких царських репресій постраждав і наш земляк О. Суслів — 5 років заслання.

Повіряючись із цього, О. Суслів вступає 1888 року до театральної трупи М. Кропивницького. «Мабуть, до цього часу належить один з фотопортретів актора, на якому він зображений в українському народному вбранні — в смугловатій шапці, вишній сорочці, ситці. У такому вигляді вперше з'явився на сцені О. Суслів, граючи ролі в п'єсах І. Карпенка-Карого, інших українських драматургів. В 1892—1893 роках

О. Суслів працює в театральній трупі П. Сакаганського, а в 1893—1894 роках — в трупі відомого українського актора і антрепренера Г. Деркача.

В цих колективах, в спілкуванні з видатними діячами українського театру зростає професійна майстерність нашого земляка, виірвало бажання самому стати автором театральних вистав. О. Суслів разом з актором і режисером О. Суходольським, теж учасником трупи Г. Деркача, створюють у 1894 році власний творчий театральний колектив. В його складі виступали вихованці М. Кропивницького і М. Сакаганського Є. Боніська, Є. Зарицька, Г. Загиревич-Карпенська та інші здібні актори.

Тисячі кілометрів подорожували за роки свого існування група О. Суслова — О. Суходольського. Українську театральну класику (саме вона складала основу репертуару) бачили глядачі Києва, Єлисаветграда, Катеринослава (Дніпропетровська), Москви, Варшави, Твері (Калініни). 1898 року О. Суслів засновує власну трупу, яка увійшла в історію українського театру під його ім'ям. Існувала вона до 1909 року. В ній грали актори Ф. Левинський (теж наш земляк, він народився в 1858 році в Новоукраїні, помер в 1933 році), О. Полянська, Л. Мішніцька, Є. Зарицька, 1909-го, за рік до смерті, в колективі О. Суслова працював М. Кропивницький.

Слід також зазначити, що одним із провідних акторів трупи був І. Мар'яненко (1878—1962 роки), котрий народився в селі Мар'янівка поблизу Бобриниці. Згодом, за радянських часів, І. Мар'яненко став народним артистом СРСР, учителем таких митців, як І. Козловський, Н. Ужвий.

Про перебування в трупі О. Суслова І. Мар'яненко з теплотою і щирістю писав пізніше в своїх спогадах «Минуле українського театру», які вийшли друком 1953 року.

Колектив О. Суслова помітно виділявся серед інших тогочасних театральних труп своїм високим професійним рівнем.

Актори О. Суслова виступали також в Білорусії, в багатьох містах Польщі, Прибалтики.

Революцію О. Суслів, який з молодих років виступав проти гноблення і сваволі, сприйняв радісно. Актор усе робить, щоб поставити театр на службу новому життю, Радянській владі. Він керує пересуваними селянськими театрами, заводськими драматичними гуртками. В двадцятих роках О. Суслів викладає в драматичній студії при Одеському драматичному театрі. Тут же виступає як актор.

У другій половині двадцятих років О. Суслів почав зніматися в кіно на Одеській кінофабриці, зокрема, у фільмах «Міня», «Філантроп».

Доля О. Суслова під час роботи на Одеській кінофабриці перетнулася з долею видатного радянського кінорежисера і письменника О. Довженка. Саме на Одеській кінофабриці почався творчий шлях О. Довженка, який привів його згодом до світового визнання.

О. Суслів знімався в одному з перших фільмів О. Довженка — «Сумка диккур'єра». У цьому ж фільмі грав молодий Довженко.

Наш земляк увійшов в історію не тільки актором, режисером, антрепренером. Він був також драматургом. В його авторському доробку — п'єси «Галія Русина», «За землею». Одна з п'єс, що мала назву «Без просвіти», 1904 року була видана в Москві.

А. МИХАЙЛОВ.
м. Мала Виска.

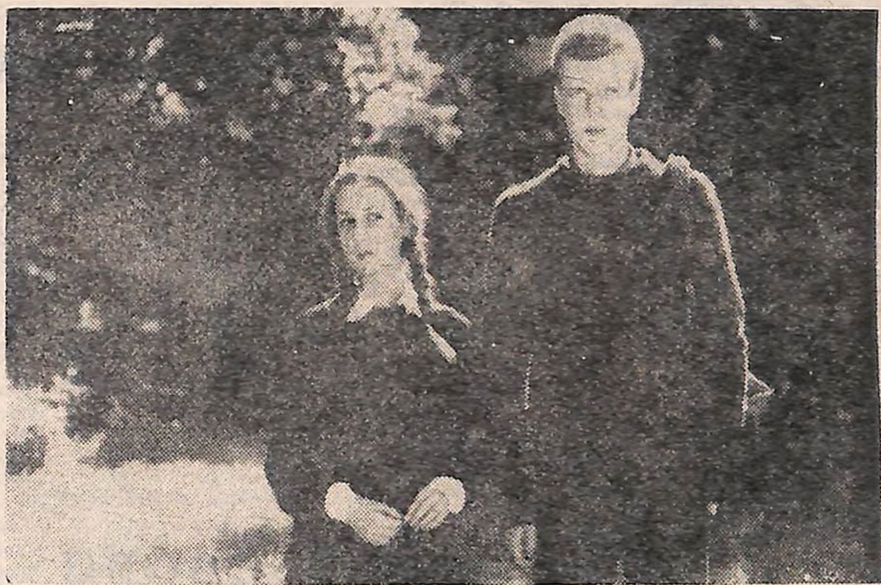
КІНОЕКРАН ГРУДНЯ

У кінотеатрах, будинках культури, клубах області проходить кінофестиваль, присвячений XXVII з'їздові КПРС та XXVII з'їздові Компартії України. Його девіз — «Від з'їзду до з'їзду».

Мета кінофестивалю — показати на екранах країни твори радянського кінемистства, створені на

зрідка нагадувати їй про це».

Автори фільму у комедійній формі, іноді з відтінком легкого смутку, по-своєму розкривають непросту тему самотності й особистого щастя. У ролях — О. Абдулов, І. Муравйова, Л. Куралов, Л. Удовіченко, І. Шпрінгт та інші.

кіностудій країни в одиннадцятій п'ятирічці. За ці роки створено і кінофільми, що поповнили літопис про Велику Вітчизняну війну, про мирну працю радянських людей, про боротьбу за мир та багато інших...

На екрані області виходить нова широкоформатна стрічка «Найчарівніша і найпривабливіша», яку поставив на кіностудії «Мосфільм» кінорежисер Геральд Бежанов за сценарієм, написаним у співдружності з Анатолієм Ейранджаном. Це лірична кінокомедія про дівчину, яка намагалася вибрати собі чоловіка, користуючись науковими порадами своєї подруги. Ось що каже про свою роботу режисер фільму: «В кожній дівчині обов'язково живе краса, потрібно лише допомогти їй вийти на світ... Це фільм про те, що кожна людина неповторна, талановита, чарівна, і завдання оточуючих — ко-

на фашистів можливості використати у війні проти Радянського Союзу підводні човни найновішої конструкції».

Нова картина литовської кіностудії «Моя маленька дружина» — про сучасну молодь. Її герої ще тільки вступають у самостійне життя, але з перших кроків намагаються знайти у ній свій власний шлях, без будь-якої допомоги вирішувати серйозні проблеми, із якими доводиться стикатися. Головні ролі виконують молоді литовські актори Саудіс Баландіс («Факт»), Жінка та четверо її чоловіків», телевізійна стрічка «Багач, бідняк...») та Елеонора Корізнайте, для якої ця роль стала першою роботою в кіно.

«У часи довгих законів» — нова стрічка кіностудії «Талтінфільм», яка розповідає про події XIV століття.

На кіностудії «Узбекфільм» кінорежисер Ільєр Ішмухамедов за сценарієм, який він написав спільно із Джасуром Ісмаковим, поставив кінофільм «Прощай, зелений літ».

Ільєр Ішмухамедов — один з провідних режисерів узбецького кіно. Його картини «Ніжність», «Закохані», «Зустрічі і розлуки», «Птахи наших надій», «Які наші роки» присвячені сучасній молоді. Нову кінострічку автори задумали як історію кохання двох сучасних героїв, як поему про вірність і світлі мрії закоханих, шастю яких не судилося збутися. Великий проміжок часу — від 50-х до 80-х років, велика кількість дійових осіб дали авторам право визначити жанр фільму «Прощай, зелений літ» як кінороман. У фільмі знімалися Фархад Манавов, Ларіса Білогурова, Борислав Брондуков.

На кіностудії «Молдова-фільм» кінорежисер В. Брескану поставив

фільм «Моя маленька дружина».

МІРОШНИКОВІ ОМЕЛЬКУ НАСНИЛОСЯ, ЩО...

...прибрали нарешті височенного й здорового стовпа, який перегородив вулицю Зінченка (поряд з поштовим відділенням № 1), що в обласному центрі.

Власне кажучи, з цим стовпом трапилась майже детективна історія, яку не розплутали б, мабуть, ні комісар Мегре, ні сам Шерлок Холмс. Відомо лише: стовп той стояв-стояв

і впа. Бо якийсь бульдозер підкопувався до колективного гаража, а підкопав стовпа. Стовп упав, а бульдозер зник в невідомому напрямку.

Аж оце наснилося, бачите, що стовпа прибрали. Знайшовся, виходить, хазяїн? Хто? Та це вже не так важливо. Головне, що дорога тепер вільна.

* * *

Запрацював нарешті ліфт у першому під'їзді будинку № 15 на вулиці Маршала Конєва. Уві сні Мірошник Омелько катався в тому ліфті. Катався й дивувався: працює! А дивуватись же було чого: кілька листів-скарг на той ліфт до «Вітряка» прибилося. Але добре, як кажуть, коли добре закінчується.

ПОСМІШКА—ТРИ ХВИЛИНИ ЖИТТЯ

Засідання мірошників «Вітряка» почалося гаряче з перших хвилин.

— Чи здогадуєтесь ви, — звернувшись до всіх Т. Міллер, — що «Вітряк» у житті наших читачів відіграє значно важливішу роль, ніж ви думаєте?

— ?? — на обличчях гумористів одні здивування й сама цікавість. І абсолютна увага.

— Так от, — Т. Міллер перевела подих, збираючись пригрозити завсідникам. — «Вітряк» не тільки смішить читачів. Здавна відомий вплив позитивних емоцій на здоров'я людини, а останнім часом доведено, що кожна посмішка продовжує нам життя аж

на... три хвилини. А тепер займіться найпростішими підрахунками: наскільки продовжує нам життя один випуск «Вітряка»? А за рік?

— Отже, передплачуйте сатирично-гумористичну сторінку «Вітряка» — будете довго жити! — поспішив зробити висновок Мірошник Омелько.

— Передплата уже закінчилася. Хто не передплатив «Вітряка» — жалкуватиме...

— Дорогий читачу, сьогодні продовжувати тобі життя беруться А. Курганський, Т. Міллер, М. Стоян, Т. Хомаківська, Ю. Рибников, О. Сеїн, В. Постоєнко...

— Стоп! — підняв руку Мірошник Омелько. — Дивіться, щоб до сьогоднішнього коша не потрапив поворічний гумор. І, взагалі, прошу не забувати усіх гумористів, читачів наших — Новий рік не за горами! «Вітряк» чекає вашого поворічного млива!

РЕШЕТО

Дитячі діалоги

ВИБІР ПРОФЕСІЇ

— Оксано, ним ти хочеш бути?

— Іменинницею.

УРОК ГРАМАТИКИ

— Тату, в реченні «Наша Юля стала гарно вчитися» потрібно ставити знак оклику?

— Ні, не треба.

— Та це ж радість!

ХУДОЖНИЦЯ

— Марійко, що ти камаювала?

— Листя в саду.

— Де ж воно?

— Його вітром подувало!

ЩОДЕННИК ВИНЕН

— Синку, дай щоденник.

— Він залишився в школі.

— Чому?

— Соромно було прикрити його додому.

ЮРІЙ РИБНИКОВ.

Важке щастя

Осуди — не осуди.

Завжди мей любов.

Хіба тільки ти втомився?

Що важке — те всім важке.

(Олександра Ковальова, збірка «Степові оскри», Харків, «Підприємство», 1982 р.).

Осуди — не осуди,

В мене ця любов давно.

Почеплюсь тобі на шию

І неси, як віл ярмо.

Гриць не витримав — пішов.

Шкандибать почав Дмитро.

Коля втік з радикулітом.

У Петра болить ребро.

Тож неси і не кривись:

Щастя випало таке.

Хіба тільки ти втомився?

Що важке — те всім важке.

Анатолій КУРГАНСЬКИЙ.

м. Кіровоград

ПІДКАЖІТЬ—РОЗСМІШІТЬ

У вересневому «Вітряку» («МК» за 7.09) ми надрукували ось цей малюнок карикатуриста Д. Безуглова і запропонували читачам придумати до нього підпис. У жовтєвому «Вітряку» («МК» за 3.10) опубліковано підпис кировоградця Романа Некельного. А ось зовсім недавно на ці дві публікації відгукнулася кировоградка Т. Міллер.

Сава й слава

Пропоную свій коментар до карикатури В. Безуглова «На п'єдесталі слави коні, коні...». Про

що у них така затята су-перечка? Чого дивись, як вовк на козу? Не так склалося,

як бажалося? Який Сава, така й слава... З великого грому буває мало дощу.

— Зате ми й онуфріївські скакуні, і корисна тяглова сила. А ти — лише для розваг.

— Що з того, що ти бігаш, як підсмажений? До булав треба ще й голови. Ногами переможеш одного, а головою — тисячі.

— Зелений огірок сам себе хвалив. А ти пішов у рист, як заєць у хвіст. Якщо навіть падати, то й то з високого коня...

— Маленька пташка більш за всіх кричить.

— Майстра по роботі видно.

Ви подивіться ще раз на малюнок: ті коні сперечаються й досі. Тільки спортивний кінь помовчує, бо розуміє, що самі вони ні на що не здатні, а славу до них робить людина.

Тетяна МІЛЛЕР.

ГУМОРЕСКА З МОРАЛІТО

СМІХ І СЛІЗОСИ

До Василяшки несподівано завітало щастя. Зовсім недавно закінчила середню школу, всього кілька років працює дояркою в колгоспі, трудиться як усі, а ось підбили підсумки соціалістичного змагання й виявилось, що вилінула Василяшка в передовики не лише в колгоспі, а й у районі. Отже несподіване щастя!

Голова колгоспу Павло Митрофанович не говорив, а співав:

— Дожилася і ми до рекорду! Збирай, Василяшко, свій гардероб!

— Навіщо?

— Поїдеш у будинок відпочинку.

— Та я ж була у відпустці.

— Це тобі — як премія!

Поїхала Василяшка. Вернулася. А до неї голова тут як тут:

— Ну, як?

— Добре. Але заскучала за селом, за людьми, за роботою, за своєю групою.

— Люди й робота є, а група не вовк, у ліс не втече. Збирайся на автобус та їдь у Кіровоград до першокласного перукаря.

— Навіщо? Вдруге заміж я не збираюсь. Мій Петрусь і таку мене любить.

— Це ще краще, ніж заміж. До нас має приїхати

кореспондент — тебе фотографувати. Ти ж слава трудівниці, і вродю тебе природа не обділила. Можеш потрапити на обкладинку якогось журналу! Так що наводь марафет — зачіску, брови за останньою модою. Витрати ми оплатимо...

Василяшка повернулася з Кіровограда і думала, що на цьому все скінчиться, але карусель тільки почала розкручуватись: туристична подорож львівськими містами, то поїздка в сусідній район і сусідню область передавати свій досвід, то виступи...

На фермі її підміняли. Та ось підбили підсумки роботи тваринників за півріччя й виявилось, що кози баби Одарки дають більше молока, ніж її Лиски та Калішні. І вона, заплакавши, спалахнула:

— Тепер я більше нікуди не поїду. З ферми, від моєї групи мене ніхто й канатом не витягне...

Отже, досвідом ділитись передовикам треба. Але завжди в міру. Пам'ятати про основне: передовикам треба закріплювати успіх і йти до нових вершин...

Микола СТОЯН.

с. Панчево, Новомиргородський район.

НАША ВЗЯЛА

Ми з Петром Свистюком — приятелі, сусіди й колеги: працюємо у торгівлі. А дружини наші змагаються.

Петрова жінка дістала французький мохер, моя — італійський. Зате моя дружина — лондонські чобітки, а Петрова — лише з якогось Рейк'явіка.

Моя хапнула чехословацьку кришталеву люстру, а Свистючка — тернопільську: і дорожчу, і зовсім не кришталеву, а тільки під кришталем.

Килими у нас косівські, а Свистюком привезли індійські. З меблями нам теж не поталанило: маємо румунські, в той час, як сусіди хизуються фінськими.

Зате дача в нас — на м'яниці на сім кімнат. Петро спромігся лише на двоверховий котедж з чотирьох кімнаток, та ще й без підвалу. А ось не транспорті — моя жінка вважає — ми втратили: досі я катав свою полсеїну на «Ладі», а Петро свою — на «Болзі».

Ні, Петро таки розбитий. За чотири роки він потягнув з державної кишені на сім тисяч більше від мене. Обігнав!

Але на цьому наше змагання не закінчилось. Петрові дали шість років, а мені — п'ять. Усе-таки наша взяла!

Т. ХОМАКІВСЬКА.

м. Олександрія.

НЕСПОДІВАНІ ДУМКИ

★ Продавець на вас на-кричав? Але ж це крик душі!

★ Платон — друг, але кеартальна премія — до-рожче.

★ Коваль свого щастя: викував ланцюг Гіменей—на свою голову.

★ Роздуми абітурієнта: «Куди піти вчитися на сво-їх помилках?».

★ Навіть власну авто-

біографію анонім підпи-сував: «Доброзичливець».

★ Спеціаліст широкого профілю: і нашим, і ва-шим.

★ У науковій суперечці загинула істина, але наро-дилася кандидатська ди-сертація.

★ Музична натура: спі-ває начальнику дифирамби і танцює під його дудку.

Олег СЕЇН.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

Наша

8 ГРУДНЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Документальний телефільм 8.55 — VI Міжнародний фестиваль телепрограм про народну творчість «Веселка» «Рибальські ритми» (Шрі Ланка). 9.20 — 49-й тираж «Спортлото». 9.30 — Будиль-

ник. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — Здо-ров'я. 11.45 — Ранкова пош-та. 12.15 — Зустріч на рад-лянській землі. 12.30 — Сіль-ська година. 13.30 — Музич-ний бюл. 14.00 — Науково-популярний фільм. 14.20 — Шолом-Алейхем. «Тов'є-мо-лючик». Телевістала. В пе-рерві — 15.50 — Новини 17.25 — Міжнародний тур-нір з фігурного катання на при-згазети «Московские новости».

Життя. Довільна програма. 18.00 — Міжна-родна панорама. 18.45 — Мультифільм для дорослих 19.00 — Клуб мандоліністів 20.00 — Новини 20.05 —

Міжнародний турнір з фі-гурного катання на приз га-зети «Московские новости». Показові виступи. 21.00 — «Час». 21.35 — Продовжен-ня показових виступів. 22.20 — Пісні радянських компо-зиторів виконують народний артист СРСР М. Магомас і естрадно-симфонічний ор-кестр ЦТ і ВР. 23.05 — Но-вини.

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.20 — Ритмічна гімнастика. 10.50 — Художній фільм із субтіт-рами «Відкрийте серце». 12.10 — Концертний зал

«Дружба». 13.00 — Новини. 13.10 — Циркова програма. 13.35 — Інтерклуб. 14.30 — Село і люди. 15.00 — Муль-тфільм на замовлення. 16.00 — Слава солдату. 17.00 — Дивосвіт. Людина і ліс. 17.30 — «Автограф». 19.00 — Ак-туальна камера. 19.45 — Ко-ропостражани. Художній фільм. «Діалог». «Салпін-дос». 20.45 — На добраніч! 21.00 — «Час». 21.35 — Кіномозаїка. 22.50 — Но-вини.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай! 8.15 — Веселі потки. 8.30 —

Ритмічна гімнастика. 9.00 — Російська мова. 9.30 — Д. Скарлатті. П'ять сонат для клавру. 9.50 — Доку-ментальний телефільм. 10.20 — Співає народна артистка СРСР Н. Суржіна. 10.45 — Документальний телефільм 11.00 — А Ешпай. Концерт для оркестру. 11.15 — Оче-видице — неймовірно. 12.15 — Мультифільм. 12.45 — 9-а студія. 13.45 — Реклама 13.50 — Розповідають наші кореспонденти. 14.20 — «Лас-каво просимо». Естрадна лістава. 16.05 — Телефільм «Тілі зникають опівдні». 4-серія. 17.20 — Світ і мо-лодь. 17.55 — Видатні ра-

дянські композитори лауреа-ти Ленінської премії. Р. Ще-дрін. 18.50 — Е. Ісаян. Поема «Двадцять п'ять років». 19.15 — Чемпіонат СРСР з футболу. Перехідний турнір. «Нефть» (Баку) — «Орел» (Одеса). 2-й тайм. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Людина. Земля. Всесвіт. 21.00 — «Час». 21.35 — Ри-ран зарубіжного фільму. «Чи підходить ми одне од-ному. любий?»

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

Вь українском языке.

БН 02778.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,
м. Кіровоград,
вуп. Пуначарського, 36.

Індено 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відпо-відального секретаря — 2-46-87; відділів робітничої молоді та внутрішньогосподарської молоді — 2-46-57; про-паганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; вій-ськово-патріотичного виховання та спор-ту, фотолaboratorій — 2-45-35; оголо-шень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 649. Тираж 57 400.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вуп. Глінки, 2.